

MiFID per a catalans

La UE obre a la lliure competència i fa més transparent la gestió de productes financers: la directiva MiFID amenaça el monopoli secular dels grans bancs espanyols

Un dels grans dèficits de Catalunya rau en la pèrdua de poder financer. El centralisme madrileny sempre ha maldat per centralitzar bancs catalans i ha estat eficaç en precipitar i/o no fer res per evitar la seva fallida: des del Banc de Catalunya (1931) a la Banca Catalana (1984) passant per l'eliminació de les caixes d'estalvi catalanes (2011).

La sortida de Catalunya de Caixabank i del Banc de Sabadell, *suggestida* pel Govern central després dels fets d'octubre de 2017, culmina la desertització financera llargament desitjada a Madrid, per bé que la seva cotització borsària de llavors ençà ha estat ben galdosa: l'acció de Caixabank ha caigut de 3,8€ a 3€ i la del Sabadell ha caigut de 1,8€ a 0,9€.

A Espanya el mercat de productes d'estalvi (fons d'inversió, accions, deute) sempre s'ha caracteritzat per la manca de transparència, la tendència a l'oligopoli i, fins i tot, a pràctiques que col·loquialment anomenariem *abusives*, tot i que legals. A Espanya la banca encara controla el 75% dels fons d'inversió i el 90% de les vendes. A Catalunya també hi ha una situació semblant.

La Directiva sobre Mercats d'Instruments Financers (MiFID en anglès: Markets in Financial Instruments Directive, MiFID) és una llei de la UE que harmonitza la reglamentació dels serveis d'inversió financera. Des de 2018 s'aplica el MiFID 2, aprovat el 2014, que facilita encara més la llibertat d'establiment i la competència en la prestació de serveis financers.

El MiFID 2 ha provocat una *disrupció*

(una inflexió) en el mercat de productes d'estalvi, afavorida per l'aparició de noves tecnologies i de nous agents financers que no tenen un *llegat* històric incompatible amb les noves regulacions. La pràctica *abusiva* per excel·lència, abans del MiFID 2, eren les *retrocessions*: costos amagats al client carregat pel comercialitzador d'un fons d'inversió (típicament un banc), sense que el client se'n assabentés, amagades dins de la *comissió de gestió* que legítimament s'enduu la gestora del fons per la seva feina. El client es pensava que el servei que li proporcionava el banc era *gratuït*, però el cost, en realitat, era molt elevat amb relació a la qualitat del servei rebut.

Hi ha estudis que mostren com a Espanya molts fons d'inversió obtenen rendiments misèrrims: l'informe de 2018 de Morningstar Rating Analysis mostra com,

en un rànquing dels 50 primers gestors de fons europeus, el Santander ocupa la 35a posició i el BBVA la 50a.

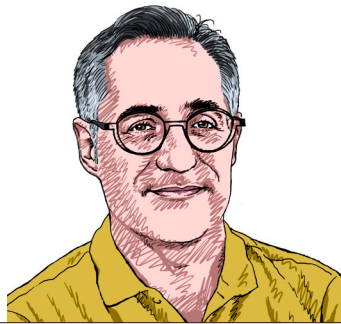
Es dona fins i tot el cas que a Espanya molts anys sortia més a compte tenir els diners en dipòsits bancaris que no pas invertir-los en fons, ateses les enormes comissions que els bancs podien carregar-hi de manera oculta.

El MiFID 2 limita les retrocessions i força la transparència cap al client: el 2019, per primer cop els inversors en fons d'inversió veuran els costos explícits de tota l'activitat del fons, detallat en euros. Molts clients no estaran contents en adonar-se dels elevats imports que han estat pagant per uns fons que creien gratuïts, especialment vistos els mals rendiments del 2018.

La nova regulació europea i les noves tecnologies facilitaran que nous agents financers es consolidin a Catalunya, competint en la gestió de productes d'estalvi amb els grans bancs que fins ara han monopolitzat aquest sector.

A Catalunya aquesta *disrupció* pot ser més intensa que en altres països europeus: no només el grau de bancarització és superior, també la marxa dels dos grans bancs catalans fa que una part dels clients catalans tinguin una nova raó per voler canviar de proveïdor de serveis financers.

Cal celebrar que la UE obri a la lliure competència, i faci més transparent, la gestió de productes financers, i que la directiva MiFID permeti superar el secular monopoli ineficient dels grans bancs espanyols.

RAMON TREMOSA